

программы международной академической мобильности, стажировки и практики за рубежом для студентов, аспирантов, научно-педагогического и административного персонала с перечислением полученных результатов.

Таким образом, сравнивая вековые традиции образования в Британии и модернизированную систему образования Украины, следует отметить одну и, наверное, главную особенность обучения, как Кембриджский университет стремится предоставить на рынок труда конкурентно способных специалистов, так и СумГУ делает все возможное для обеспечения качественного уровня образования. Несмотря на существенные отличия в высшем образовательном процессе, преподавательский состав данных университетов готовят квалифицированных специалистов различных направлений и профессий.

Науч. рук. – Панченко Ю. В.

АНАЛІЗ ВІДМІННИХ ПІДХОДІВ НОВОГО ІНСТИТУЦІОНАЛІЗМУ

Бродець Є. С., студ. гр. ТМ-21

Новий інституціоналізм поєднує в собі відмінні підходи. На думку Гая Петерса, можна виокремити шість основних напрямків сучасного неінституціоналізму. По-перше, це нормативний інституціоналізм. Його засновниками є Д. Марч та Й. Олсен [2], які значну увагу приділяли вивченню ролі норм у формуванні та функціонуванні інститутів і у визначенні індивідуальної поведінки. По-друге, це інституціоналізм раціонального вибору, який наголошує, що поведінка є функцією правил та стимулів більше, ніж норм та цінностей. Інститути є для цих груп системою правил та стимулів, дотримуючись яких особи намагаються максимізувати власну корисність. По-третє, це історичний інституціоналізм, який наголошує, що для розуміння логіки розвитку політики необхідно визначити початкові рішення, які визначають наступний політичний курс. По-четверте, це емпіричний інституціоналізм, який найбільшою мірою є спадкоємцем «старого» інституціоналізму й наголошує, що структура/система управління/влади детермінує відмінності у способі реалізації політики та виборі, який здійснює влада. По-п'яте, це інтернаціональний інституціоналізм, який стосується інститутів, що

функціонують поза національними державними інститутами. Пошосте, – соціальний інституціоналізм, що охоплює систему взаємовідносин між державою та суспільством, зокрема інститути неокорпоративізму.

Безумовно, жодна з означених версій нового інституціоналізму не забезпечує повного й вичерпного розуміння інституційної поведінки, але кожна з них відкриває свій, особливий ракурс такого широкомасштабного явища, як неоінституціоналізм. Усі вони сукупно сприяють його кращому розумінню [1, с. 197].

1. Романюк А. С. Новий інституціоналізм та поняття інституту в політичній науці / А. С. Романюк // Вісник Львівського університету. Серія: філософсько-політологічні студії. – 2010. – Вип. 1. – С. 193-202.
2. March J., Olsen J. Elaborating the «New Institutionalism» // Working paper. – 2006. – № 11.

Наук. кер. – Король С. М., канд. політ. наук, асист.

ПОНЯТТЯ «ЄВРОПЕЇЗАЦІЯ» В ДОСЛІДЖЕННЯХ ЗАХІДНИХ ТА ВІТЧИЗНЯНИХ НАУКОВЦІВ

Король С. М., канд. політ. наук, асистент СумДУ,
Кузів О. П., студ. гр. СМ-304

Однією з важливих передумов впровадження ефективної євроінтеграційної політики України є її науково-теоретичне обґрунтування, а саме розгляд теорії європеїзації. Питання європеїзації досліджувалися такими західними науковцями як: Р. Ладрех, Т. Лоутон, Б. Кохлер-Кох, К. Радаеллі, Ф. Шіммельфенніг, Р. Айзінг, Й. Олсен.

Британський вчений Р. Ладрех окреслює європеїзацію в широкому розумінні як поступове впровадження європейської політичної та економічної динаміки у національну політику [1]. Науковець Т. Лоутон інтерпретує європеїзацію як юридичне делегування владних повноважень на рівень Європейського Союзу [2], а Т. Бьорзель – як зростання залежності внутрішньої політики від загальноєвропейської [3]; Б. Кохлер-Кох – поширення європейського політичного простору, ідей, цінностей та традицій поза межами країн-